

TẬP 25

HỒI 247

Tình Bàn

Q

uỷ Lệ đã về Hồ Kỳ Sơn được mười ngày, nhưng mục đích lớn nhất, cũng là mục đích duy nhất của hắn vẫn chưa hề có tiến triển.

Những ngày gần đây, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không còn có bất kỳ phản ứng gì với Hợp Hoan Linh trong tay Bích Dao nữa, lần nào hắn cũng tràn trề hy vọng, nhưng lần nào cũng vẫn là một câu trả lời lạnh lùng đó. Còn sức mạnh thần bí dưới lòng đất hôm đó, cũng như đã biến mất khỏi thế gian này, không còn xuất hiện trở lại lần nào nữa.

Cùng với chuyện này, không khí mây sương thăm trong tổng đường của Quỷ Vương Tông cũng đột nhiên thay đổi. Mười ngày nay, không còn thấy người phát điên đả thương người khác nữa, những vết nứt ngang dọc không ngừng lan tỏa khắp nơi trên tường đá cũng đột nhiên ngưng lại.

Tất cả dường như lại trở về những ngày tháng bình yên thuở trước, tất cả mọi người cũng dần dần khôi phục lại tinh thần, trên mặt mọi người bắt đầu xuất hiện những nụ cười, cho dù nụ cười ấy có hơi miễn cưỡng, hơi thận trọng, song không khí đã hoàn toàn khác trước.

Trong thông đạo cũng dần dần xuất hiện bóng đệ tử Quỷ Vương Tông đi lại, những người đi cùng đường trước kia vốn lặng lẽ âm thầm, thì giờ cũng hoàn toàn thay đổi, dần dần xuất hiện tiếng nói, tiếng cười.

Không biết có phải là xảo hợp hay không mà những thay đổi này lại xảy ra đúng vào sau khi Quỷ Lệ trở về Hồ Kỳ Sơn, thế nên các trong các đệ tử Quỷ Vương Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện truyền ngôn rằng sau khi phó Tông chủ trở về, tuy là bề ngoài không hề hỏi han gì các đệ tử, nhưng sự thực thì đã mau chóng tìm được căn nguyên của những dị biến gần đây rồi diệt đi, khiến cho tổng đường của Quỷ Vương Tông trở lại bình thường.

Lời đồn này rõ ràng có chút hoang đường, nhưng có lẽ vì những ngày tháng trước đó quá hoảng loạn, quá sợ hãi, nên đa phần đệ tử Quỷ Vương Tông đều rất tin tưởng. Lời

truyền ngôn này còn nhanh chóng truyền đi khắp nơi, còn về việc Quỷ Lệ làm sao tìm được căn nguyên của dị biến, rồi lại làm sao tiêu diệt thì chúng nhân đều ậm ờ ấp úng, cũng không ai rõ căn nguyên dị biến rốt cuộc là cái gì. Có điều chúng nhân hầu như hoàn toàn không để ý đến những vấn đề này, chỉ thì thầm bàn tán một hồi rồi không nhắc tới nữa.

Quỷ Lệ tự nhiên là không thể biết được những lời truyền ngôn không rõ nguồn gốc này, mà dù là hắn biết đi chẳng nữa thì chắc hắn cũng chẳng thèm để ý, tất cả những gì hắn nghĩ đến chỉ có Bích Dao - người con gái đang nằm trong Hàn Băng Thạch Thất, mà người quan trọng nhất với hắn này cho đến nay vẫn chưa có gì khởi sắc, đối với bản thân hắn mà nói, một chút lòng tin miễn cưỡng cuối cùng đã gần cạn.

"Keng!"

Lại một tiếng động nữa vang lên, Hợp Hoan Linh rơi một lần nữa rơi xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn, lăn mấy vòng rồi dừng lại.

Quỷ Lệ ngẩn người nhìn chiếc ngọc bàn và cái chuông bên trên nó, ánh mắt u ám giờ lại càng thêm u ám, ngay cả một chút ánh sáng cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất.

Hắn đứng như si như dại một lúc lâu, mới cầm Hợp Hoan Linh tới đặt vào tay Bích Dao, nhẹ nhàng để hai tay nàng đan chéo trước ngực, động tác dịu dàng, tựa hồ như sợ mình làm tổn thương tới nàng vậy.

Sau đó, hắn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú của Bích Dao, thấp giọng nói: "Bích Dao, xin lỗi, ta lại không cứu được nàng... Càn Khôn Luân Hồi Bàn này là bảo vật của Thiên Âm Tự, ta đã mượn mượn mấy ngày rồi, quả thật không thể mặt dày mày dạn không trả lại cho người ta."

Nói tới đây, cơ thịt trên mặt hắn khẽ giật giật, hai mắt nhắm lại, dường như đang vô cùng kích động, hồi lâu sau mới từ từ bình tĩnh lại, dịu dàng nói: "Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn sống, bất luận thế nào, cho dù phải đi tới chân trời góc biển, ta cũng nhất định phải cứu nàng! Nàng hãy nhẫn nại thêm một thời gian nữa được không?"

Bích Dao vẫn nằm trước mặt hắn, gương mặt vẫn điềm tĩnh như trước, khóe miệng mỉm cười, tuy rằng không có phản ứng, nhưng có lẽ nàng đã đáp ứng hắn rồi cũng nên!

Khóe mắt Quỷ Lệ đột nhiên ươn ướt, hắn vụt quay đầu lại, ngửa mặt hít thở một lát, đợi cho nước ở khóe mắt khô hẳn, hắn mới chậm chậm bước ra ngoài.

Thạch môn nặng nề khép lại sau lưng hắn, tâm tình của Quỷ Lệ cũng theo đó mà trầm xuống đáy vực. Hắn đứng đó hồi lâu, cuối cùng mới lắc mạnh đầu, tựa như muốn

ném thứ gì đó ra khỏi đầu óc mình vậy, sau đó hấn quay người, đang định rời khỏi đó, thì đột nhiên khựng người dừng lại.

Bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất, Quỷ tiên sinh đã lặng lẽ đứng đó tựa bóng u linh từ bao giờ. Y nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, ánh mắt sau tấm sa đen của y nhìn Quỷ Lệ một lượt, rồi dờn dần xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay hấn, sau đó thì dừng lại, không còn dịch chuyển đi đâu nữa.

Đến giờ Quỷ Lệ mới nhận ra lúc này tâm trạng của hấn quá tệ, quên cả cất Càn Khôn Luân Hồi Bàn đi, bèn lấy tấm vải đen ra gói chiếc ngọc bàn lại, cho vào lòng. Quỷ tiên sinh nhìn động tác của hấn, cũng không có ý cản trở, nhưng có thể thấy ánh mắt y thấp thoáng ẩn hiện mấy tia dị quang, không biết đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Tuy Quỷ Lệ cảm thấy có chút kỳ quái trước hành vi của Quỷ tiên sinh, nhưng một là thường ngày con người này vốn đã hành sự cổ quái lại thần bí, hai là lúc này thực sự hấn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi hỏi chuyện của người khác, lại càng chẳng muốn biết tại sao Quỷ tiên sinh lại đứng đó. Sau khi thu hồi Luân Hồi Bàn, thậm chí hấn còn chẳng buồn chào hỏi, đã giậm chân bước đi, lúc đi qua người Quỷ tiên sinh, hấn cũng chẳng thêm gật đầu lấy một cái, mà cứ thế đi thẳng.

Chỉ là Quỷ Lệ không để ý, nhưng Quỷ tiên sinh thì lại không có ý nghĩ đó. Hấn đi được chừng mười bước, thì phía sau chợt vang lên tiếng gọi của Quỷ tiên sinh, lãnh đạm thấp trầm nhưng rất rõ ràng: "Xin dừng bước!"

Quỷ Lệ khẽ chau mày, quay người lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Song mục Quỷ tiên sinh xạ ra hai đạo hàn quang sắc lạnh, chậm rãi buông một câu: "Bích Dao tiểu thư vẫn khỏe chứ?"

Trên gương mặt Quỷ Lệ đột nhiên phủ một làn mây giận dữ, tình cảnh Bích Dao thế nào, trên dưới Quỷ Vương Tông không ai là không biết. Quỷ tiên sinh nói như vậy, rõ ràng là biết rồi còn hỏi. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ e đã không xong với hấn rồi. Xưa nay Quỷ Lệ đều rất kỵ những chuyện liên quan tới Bích Dao, vì thế đệ tử Quỷ Vương Tông đều không dám nói đến nàng trước mặt hấn, bao nhiêu năm nay, ngoại trừ Quỷ Vương, Quỷ tiên sinh là người đầu tiên dám nhắc tới Bích Dao với Quỷ Lệ.

Sắc mặt Quỷ Lệ như phủ một lớp băng mỏng, ánh mắt sắc bén như bảo kiếm nhìn chăm chăm vào Quỷ tiên sinh, lạnh lùng hỏi: "Người muốn nói gì?"

Quỷ tiên sinh dường như hoàn toàn không hề chú ý đến sát khí đang tỏa ra từ người Quỷ Lệ, có điều y cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hấn, ngược lại còn hỏi

lại một câu: "Nghe nói người tìm được một pháp bảo mới để cứu trị cho Bích Dao tiểu thư, có chuyện này không?"

Quỷ Lệ lạnh giọng đáp: "Không sai, có điều người hỏi chuyện này làm gì?" Vừa nói, Quỷ Lệ vừa bước lên phía trước, hai mắt sáng rực lên, sát khí vô hình bắt đầu ngập tràn khoảng không giữa hai người.

Quỷ tiên sinh vẫn không hề chú ý đến hiểm nguy trước mắt, phảng phất như căn bản không hề nhận ra Quỷ Lệ đã động nộ, cơ hồ như thần kinh của y đã hoàn toàn băng lạnh, chỉ điềm đạm nói: "Người cho ta mượn bảo vật đó xem thử được không?"

Quỷ Lệ nộ khí trào dâng, y phục không gió mà tự bay lên phần phật, nhấc chân bước lên hai bước nữa, mỗi bước xem ra có vẻ không lớn, nhưng chỉ thấy thân ảnh hắt lắc lư một cái, đã chỉ còn cách Quỷ tiên sinh chừng ba thước rồi, giờ thì chỉ cần cử tay động chân, Quỷ Lệ cũng có thể dồn Quỷ tiên sinh vào cỏi chết.

Chỉ là trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khoảnh khắc đại chiến cơ hồ chỉ còn một bước nữa là xảy ra ấy, đột nhiên vì một câu nói của Quỷ tiên sinh mà sát khí lập tức tiêu tán, nộ khí cũng từ từ biến mất.

"Có lẽ ta biết dùng pháp bảo đó cũng không chừng."

Hàn Băng Thạch Thất là nơi năm xưa Quỷ Vương đặc biệt xây nên cho Bích Dao, vốn là nơi ở của nàng, nay thêm vào tình trạng đặc thù của nàng lúc này, tự nhiên đã trở thành một nơi thanh tịnh, yên ắng nhất trong tổng đường Quỷ Vương Tông. Quỷ Vương cũng đã hạ nghiêm lệnh, đệ tử bình thường tuyệt đối không được lại gần khu vực này.

Trong Quỷ Vương Tông, tuyệt đối không quá năm người được tự do đến Hàn Băng Thạch Thất. Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh xưa nay hành sự bí ẩn cao thâm khôn lường này đều là nhân tuyển trong năm người đó. Lúc này, thông đạo bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất vắng lặng không một bóng người, chỉ có hắc và Quỷ tiên sinh đang đối mặt với nhau.

Ánh mắt Quỷ Lệ vẫn sắc lạnh như trước, nhưng sát khí và nộ khí vừa tán phát ra thì đã từ từ biến mất. Hắc đứng im đó một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng: "Người biết vật này?"

Quỷ tiên sinh điềm tĩnh đáp: "Vừa rồi mới nhìn lướt qua, cả hình dáng pháp bảo thế nào ta còn chưa rõ, không thể nói được."

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, cho tay vào người lấy Càn Khôn Luân Hồi Bàn ra, cởi tấm vải đen, đang định đưa cho Quỷ tiên sinh, thì đột nhiên lại do dự thu tay lại, không đưa ra nữa.

Quý tiên sinh chăm chú quan sát chiếc ngọc bàn trong tay Quý Lệ, rồi ngược mắt lên nhìn hấn, không nói gì, cũng không thúc giục gì.

Quý Lệ nhú chặt hai hàng lông mày, trong lòng vô cùng lưỡng lự. Quý tiên sinh tuy là người cùng trong Quý Vương Tông với hấn, nhưng rõ ràng là Quý Lệ hoàn toàn không hề tín nhiệm y, hơn nữa sau lần Quý tiên sinh đột nhiên xuất hiện can thiệp vào trận quyết đấu giữa hấn và lão nhân thần bí trong tổ sư từ đường của Thanh Vân Môn, thì hấn lại càng cảm bất mãn với con người này hơn.

Chỉ là chán ghét thì chán ghét, bất mãn thì bất mãn, nhưng Quý Lệ tuyệt đối không dám coi thường đạo hạnh và kiến thức của nhân vật thần bí đang đứng trước mặt mình này. Sau mấy lần do dự bất quyết, cuối cùng hấn cũng bị một chút hy vọng nhỏ bé trong lòng mình chế ngự, từ từ đưa ngọc bàn trong tay mình ra cho Quý tiên sinh.

Quý tiên sinh cũng không nói gì, đưa tay cẩn thận đón lấy ngọc bàn, giơ lên trước mặt, chăm chú quan sát.

Ngọc bàn tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, tựa những quang ba lưu thủy chậm chậm chảy trong không trung, những đồ hình khắc bên viền cổ sơ mà mạnh mẽ, sinh động mà khéo léo, có cái như tinh dầu trên trời, có cái như cao sơn lưu thủy, khiến người ta không thể không trầm trồ thán phục. Nhưng làm người ta chú ý nhất vẫn là vùng trung tâm của ngọc bàn, vô số miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động không hơi không tiếng, không hề ngưng nghỉ theo những quỹ đạo thần bí, hoàn toàn không hề chạm phải nhau, khiến người ta ngấm ngấm cảm thấy bên trong ngọc bàn này nhất định đang ẩn chứa một đạo lý gì đó vô cùng ảo diệu.

Ngoài ra, món pháp bảo vốn thuộc về Thiên Âm Tự này lúc này cũng đã có chút khác đi so với lúc Quý Lệ mang nó ra từ Thiên Âm Tự. Ở trên những miếng ngọc nhỏ không ngừng chuyển động kia, vốn có những tự dạng kỳ quái, nhưng khi Quý Lệ cầm vào ngọc bàn, những chữ đó đều mờ đi. Còn lúc này, khi vào tay Quý tiên sinh, những miếng ngọc nhỏ bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn lại thỉnh thoảng sáng bừng lên, hiện ra những văn tự thần bí bên trên, sau đó lại từ từ tối đi, làm cho văn tự biến mất.

Những văn tự này hiện lên rồi lại biến đi hoàn toàn không theo một quy luật nào hết, chỉ là hết viên này sáng lên thì lại đến viên kia sáng lên, làm cho ngọc bàn có thêm mấy phần sinh khí, cũng thêm cả mấy phần thần bí.

Quý Lệ tự nhiên là đã phát hiện ra những biến đổi này, sự thực thì biến hóa chỉ xảy ra sau lần luồng sức mạnh kỳ dị dưới lòng đất đột nhiên xuất hiện. Quý Lệ cũng rất hy vọng vào sự biến đổi này, song cả mười ngày nay, hấn đã tìm đủ mọi cách để thử,

vậy mà kết quả vẫn như trước, vẫn không thể nào tham thấu được món pháp bảo thần bí này.

Quý Lệ đột nhiên trở nên hồi hộp khẩn trương.

Cũng không biết đã bao lâu, Quý tiên sinh lật đi lật lại Càn Khôn Luân Hồi Bàn mấy lượt, cuối cùng ánh mắt mới chịu rời bảo vật trên tay, ngược lên nhìn Quý Lệ.

Quý Lệ thấp giọng, tựa hồ như đang cố áp chế tình cảm đang trỗi dậy trong lòng: "Thế nào?"

Quý tiên sinh nhắm hai mắt lại, từ từ trả lời: "Pháp bảo này là một thứ pháp khí từ thời thượng cổ, tên là Tinh Bàn!"

Quý Lệ ngẩn người, ngạc nhiên thốt: "Tinh Bàn?"

Quý tiên sinh gật đầu khẳng định lại.

Quý Lệ không ngờ Quý tiên sinh lại khẳng định chắc chắn, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên. Khi đó ở Thiên Âm Tự, Phổ Hoàng thượng nhân và Phổ Đức đại sư đều nói bảo vật này có tên Càn Khôn Luân Hồi Bàn, tại sao đến tay Quý tiên sinh, lại đột nhiên biến thành Tinh Bàn như vậy?

Có điều chỉ trong giây lát, hắn đã không buồn nghĩ đến vấn đề này nữa, đối với hắn mà nói, ngọc bàn này có là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay là Tinh Bàn cũng chẳng có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là Quý tiên sinh có hiểu được bí mật của pháp bảo này cùng với cách sử dụng nó để cứu Bích Dao hay không mà thôi. Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Quý tiên sinh, hắn cũng cảm thấy yên tâm phần nào, không nén nổi kích động, buột miệng nói: "Vậy... ông có biết... nó... nó có thể cứu được Bích Dao không?"

Quý tiên sinh trầm ngâm, tuy chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng với Quý Lệ, khoảng thời gian y im lặng đó phảng phất như kéo dài cả trăm năm, trong lòng chỉ thấp thỏm sợ Quý tiên sinh sẽ thốt ra một câu: "Không thể."

Cũng may, tuy Quý tiên sinh có hơi ngần ngừ, nhưng cũng không hề nói thẳng ra là không thể. Chỉ nghe y chậm chậm nói: "Vật này là pháp bảo thời thượng cổ, đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện ở nhân thế, tuy ta cũng biết đôi chút, nhưng cũng không dám hoàn toàn khẳng định, dù sao cũng phải thử đã."

Quý Lệ thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi có chút mệt mỏi. Chỉ là nghĩ đến ít nhất cũng có thêm một phần hy vọng, tuy là không lớn lắm, nhưng hắn cũng đã hoan hỉ vạn phần rồi.

Quả thực hắn đã chìm trong tuyệt vọng quá lâu rồi, chỉ cần một chút hy vọng cũng đủ làm hắn sung sướng đến ngây người.

Quỷ tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi nói: "Chỗ này không thích hợp, chi bằng chúng ta vào Hàn Băng Thạch Thất trước đã."

Quỷ Lệ gật gật đầu, đang định bước đi thì lại chần chừ giây lát, sau đó lùi lại, khom người nhường đường cho Quỷ tiên sinh: "Tiên sinh, mời đi trước!"

Từ khi đến Quỷ Vương Tông này, Quỷ Lệ luôn mục trung vô nhân, cho dù là đối với Quỷ Vương, cũng rất ít khi lễ độ như vậy. Vậy mà lần này hắn lại tỏ ra cung kính với một kẻ xưa nay mình không hề có ấn tượng tốt như Quỷ tiên sinh, chỉ riêng điểm này đã có thể nhận ra địa vị của Bích Dao quan trọng thế nào đối với hắn rồi. Quỷ tiên sinh nhất thời ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái, rồi nhắc chân bước đi. Quỷ Lệ đi sau lưng y, cùng trở lại Hàn Băng Thạch Thất.

Bên trong thạch thất, Bích Dao vẫn nằm trên thạch đài như trước. Hàn khí trắng mờ mờ tỏa lên từ Hàn Băng Thạch Đài, lẫn khuất giữa không trung.

Quỷ Lệ đi đến bên cạnh Bích Dao, đang định lấy Hợp Hoan Linh trong tay nàng ra, thì chợt nghe Quỷ tiên sinh đứng phía sau cản lại: "Tạm thời đừng lấy Hợp Hoan Linh vội."

Quỷ Lệ ngẩn người, quay người nhìn Quỷ tiên sinh hỏi: "Hồn phách của Bích Dao đều bị khóa trong Hợp Hoan Linh, không lấy nó thì làm sao cứu được nàng?"

Quỷ tiên sinh khẽ lắc đầu: "Lão phu vừa nói rồi, Tinh Bàn là pháp bảo từ thời thượng cổ, lão phu cũng chỉ có hiểu biết rất sơ lược, không dám chắc chắn mười phần. Trước khi thử, tốt nhất không nên kinh động đến Hợp Hoan Linh của Bích Dao tiểu thư thì hơn, đợi sau khi ta nắm chắc rồi thì thi triển pháp thuật cũng không muộn. Ít nhất cũng có thể giữ cho hồn phách của Bích Dao tiểu thư được an toàn."

Quỷ Lệ hiểu ra, vội vàng gật đầu nói: "Tiên sinh nói rất phải."

Quỷ tiên sinh tay cầm ngọc bàn, ngồi xuống một góc thạch thất, Quỷ Lệ cũng bước đến ngồi xuống đối diện với y, nhìn chăm chú. Tuy Quỷ tiên sinh đột nhiên xuất hiện đưa cho hắn một tia hy vọng, nhưng Quỷ Lệ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng y, tuy nói năng khách khí, nhưng bất luận thế nào cũng phải phòng bị mấy phần.

Chỉ thấy Quỷ tiên sinh chậm chậm đặt ngọc bàn xuống mặt đất, nhắm mắt trầm tư, cơ hồ như vẫn đang ngần ngừ, hồi lâu sau, y mới từ từ mở mắt, chậm chậm đưa ngón tay trái của bàn tay phải, ấn xuống giữa chiếc ngọc bàn trước mắt.

Sắc mặt Quỷ Lệ thoáng rung động, nhưng rồi lại lập tức cố dôn nén, trong mắt lộ vẻ khẩn trương, nhìn gương mặt Quỷ tiên sinh tuy không thấy thần tình của y, nhưng chỉ

riêng chuyện y nhìn chăm chăm không chớp vào ngọc bàn, cũng biết y không hề thoái mái.

Ngón tay trở của Quỷ tiên sinh từ từ ấn xuống, khi còn cách ngọc bàn chừng năm thốn, thì y dừng lại, ngọc bàn bên dưới vẫn hoàn toàn không có biến hóa, trong ánh sáng trắng dịu dàng, vô số những miếng ngọc nhỏ đang không ngừng chuyển động theo quỹ đạo của riêng mình, những văn tự thần bí cũng thoáng hiện lên rồi lại tắt ngóm.

Ngón tay của Quỷ tiên sinh cứ dừng lại giữa không trung, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngọc bàn, cơ hồ như đang tìm kiếm gì đó. Tuy Quỷ Lệ vẫn nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không dám làm phiền y. Chỉ thấy Quỷ tiên sinh cứ để như vậy chừng nửa tuần trà, đột nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng, ấn nhanh ngón tay xuống.

Ngọc bàn đang bình tĩnh, đột nhiên phát ra những tia sáng rực rỡ chói lọi.

Cùng lúc đó, Quỷ Lệ đột nhiên có ảo giác, cơ hồ như thế giới bên ngoài đột nhiên chậm lại, còn thạch thất bỗng nhiên rộng hơn gấp trăm nghìn lần, còn bản thân hắn chỉ như một con kiến nhỏ, đối mặt với tương lai vô cùng vô tận.

Cảm giác kỳ dị này chỉ trong nháy mắt đã biến mất, nhưng cũng đủ làm cho Quỷ Lệ ướt đẫm mồ hôi, nhưng lúc này hắn cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ nhiều nữa, vừa mới định thần lại, phản ứng đầu tiên là nhìn vào ngọc bàn. Chỉ thấy ngọc bàn đang tỏa ra những tia sáng chói mắt, không ngừng phát ra những tiếng "lanh canh", có lẽ quá nửa là do ngón tay của Quỷ tiên sinh đã phá hoại quỹ đạo chuyển động của những miếng ngọc nhỏ, làm cho chúng chạm vào nhau mà nên.

Cùng với những tiếng "lanh canh" vui tai đó, ánh sáng tỏa ra từ ngọc bàn càng lúc càng chói mắt, chỉ giây lát sau đã bao trùm cả Hàn Băng Thạch Thất, thậm chí Quỷ Lệ đã không thể nhìn thấy Quỷ tiên sinh đâu nữa. Trong màn hào quang thần bí đó, Quỷ Lệ vừa kinh hãi lại vừa thấp thỏm mừng vui.

Hào quang rực rỡ không ngừng sáng bừng lên, tựa như có một vầng mặt trời nhỏ rơi xuống thạch thất này, nhưng Quỷ Lệ hoàn toàn không cảm thấy nóng bức, trong muôn vạn đạo ánh sáng đó, không ngừng vang lên những âm thanh thấp trầm rất nhỏ, tựa chú ngữ, tựa tiếng rên rĩ, lại như tiếng gió thổi qua rừng trúc, tiếng chim kêu trong u cốc.

Đột nhiên, Quỷ Lệ giật bắn mình, toàn thân chấn động, huyết mạch châu thân tựa hồ như ngừng lưu chuyển, cả người lão đảo, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Quỷ Lệ cả kinh thất sắc, không kịp phản ứng, lòng bàn tay và gan bàn chân, Đan điền và Bách hội, những nơi tập trung khí mạch toàn thân đều chấn động, huyết khí sôi

trào, đau đớn như dao cắt. Với sức chịu đựng kinh người của hắn mà cũng không khỏi hự lên một tiếng, sắc mặt đau đớn khôn cùng.

Sau màn ánh sáng chói mắt, dường như Quỷ tiên sinh cũng cảm nhận được điều gì đó, chợt lên tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Nghe thanh âm của y hết sức bình ổn, tựa hồ như hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng chút gì vậy. Quỷ Lệ không khỏi kinh nghi bất định, từ trước tới nay hắn chưa từng gặp phải tình trạng thế này bao giờ. Nếu như nói là do yêu lực của Phệ Huyết Châu phát tác thì cũng không phải, bởi vì hiện tượng hoàn toàn khác nhau, hơn nữa từ khi học được Thiên Thư đệ tứ quyển, yêu lực của Phệ Huyết Châu đã bị dung hợp, không còn phát tác nữa, hướng hồ Nhiếp Hồn lúc này vẫn đang nằm trong lòng hắn, không hề có bất kỳ dị động.

Đây chỉ là suy nghĩ thoáng hiện lên trong óc Quỷ Lệ, cái đau vẫn không ngừng tăng lên, chỉ trong nháy mắt, huyết mạch toàn thân hắn dường như đông cứng, chấn động dữ dội, tựa hồ như bị bẻ gãy lại, tứ chi dần dần tê dại, những chấn động xuất hiện ở thủ tâm, đơn điền khi nãy bắt đầu di chuyển, hướng về phía mi tâm của hắn.

Biến hóa này diễn ra nhanh đến mức không thể tưởng tượng, toàn thân Quỷ Lệ run rẩy một cách dữ dội, cũng may là có màn hào quang che khuất, nên Quỷ tiên sinh mới không nhận ra rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng với đạo hạnh của y, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được Quỷ Lệ đang gặp phải chuyện gì đó rất ghê gớm, giữa màn hào quang mơ mơ hồ hồ, dường như Quỷ tiên sinh đang đứng dậy.

Quỷ Lệ chỉ cảm thấy cái đau như dao cắt làm hắn thống khổ vạn phần đó không hiểu vì sao lại đột nhiên biến mất. Vào lúc đau đớn nhất, hắn cảm nhận được các chấn động đã dịch chuyển hết về mi tâm, trong sát na ấy, dường như hắn nghe thấy trong đầu mình có âm thanh như sấm nổ, tựa hồ trái pháo khổng lồ vừa nổ tung trong đầu hắn vậy.

Một đạo bạch quang như một ngọn trủy thủ sắc bén, đang xuyên thẳng qua đầu hắn, cắm sâu vào não hắn.

Trong khoảnh khắc ấy, Quỷ Lệ chỉ thấy trời xoay đất chuyển, cơ hồ như mất đi thần trí, nhưng bản tính hắn xưa nay vốn kiên cường bất khuất, nhiều năm nay lại trui rèn qua bao trận chiến kinh hồn bạt vía mà vẫn sống sót, thế nên mới không gục ngã. Cùng với sự biến mất của cảm giác đau đớn, hắn cũng nhận ra đầu mình vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ảo giác vừa rồi, thì quả là chân thực vô cùng, khiến người ta không thể không sợ hãi.

Đúng vào lúc này, chợt thấy Quỷ tiên sinh lên tiếng: "Người làm sao vậy?"

Cùng với tiếng nói của Quỷ tiên sinh, Quỷ Lệ chợt cảm thấy toàn thân thư thái, áp lực kỳ dị vừa rồi lập tức tiêu tán, ánh sáng chói mắt trong Băng Hàn Thạch Thất cũng mau chóng ảm đạm. Hắn hít sâu một hơi, định thần nhìn về phía trước, chỉ thấy Quỷ tiên sinh đã đứng dậy từ lúc nào, đang nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, còn ngón tay y thì tự nhiên cũng đã rời khỏi ngọc bàn.

Những viên ngọc trên Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã lần lượt trở về quỹ đạo vốn có của nó, đồng thời ngọc bàn cũng khôi phục nguyên trạng. Quỷ Lệ trầm mặc hồi lâu, sắc mặt dần dần bình ổn trở lại, điềm đạm nói: "Cũng không có gì, vừa rồi ánh sáng chói mắt quá, ta che đi thôi!"

Quỷ tiên sinh ngậy người, chau mày, đạo hạnh của Quỷ Lệ quyết không dưới y, tất nhiên là y không thể tin Quỷ Lệ lại sợ luồng bạch quang này làm chói mắt. Chỉ là thấy Quỷ Lệ tỏ rõ không muốn nói cho mình, nên y cũng chỉ trầm ngâm giây lát rồi lại ngồi xuống.

Quỷ Lệ nhìn y, hỏi: "Thế nào, tiên sinh có thể sử dụng... Càn Khôn... hay là Tinh Bàn này không?"

Quỷ tiên sinh khẽ gật đầu, sắc mặt có gì đó rất cổ quái, đang định nói thì đột nhiên lại ngưng lại. Sắc mặt cả hai cùng lúc thay đổi, dường như đã cảm nhận được gì đó.

Tiếp sau đó, cả Hàn Băng Thạch Thất như rung chuyển, một mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, những tiếng lạo xạo vang lên từ bốn phía vách đá, các vết nứt nẻ lại to thêm, vô số những tảng đá nhỏ rơi xuống như mưa.

Mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh, có lẽ vì vách đá đã nứt nẻ gần hết, khả năng cách âm của Hàn Băng Thạch Thất hầu như đã không còn, có thể nghe thấy những tiếng gào thét tuyệt vọng ở xa xa, trong mùi máu tanh sặc sụa buồn nôn ấy, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều biến sắc mấy lần.

Sức mạnh thần bí đã ngủ say hơn mười ngày nay đột nhiên lại thức tỉnh, vách đá và mặt đất chấn động dữ dội, lần này nó phát tác một cách đặc biệt hung mãnh, hoàn toàn không hề có vẻ như muốn dừng lại. Quỷ Lệ phóng vọt tới thạch đài như một mũi tên, bảo vệ cho cơ thể Bích Dao, còn Quỷ tiên sinh thì đảo mắt nhìn quanh quất, hai hàng lông mày nhíu chặt, không nói tiếng nào, cơ hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, sắc mặt thoáng hiện vẻ kinh nghi bất định.

"Ầm!"

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên bên ngoài thạch thất, một tảng đá khổng lồ bị chấn vỡ làm bốn năm mảnh. Giữa màn cát đá mù mịt, một bóng nhân ảnh lao vào như gió, sắc mặt lo âu khôn cùng. Người này chính là Quỷ Vương.

Quỷ Vương vừa bước vào đã nhìn về phía thạch đài, thấy Quỷ Lệ đang bảo vệ cho Bích Dao, tuy hai bên chấn động dữ dội, đất đá trên trần thạch thất rơi xuống như mưa, song dưới công lực của Quỷ Lệ, tất cả đất đá rơi xuống gần Hàn Băng Thạch Đài đều bị chấn bay ra xa.

Quỷ Vương thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khẩn trương, đảo mắt một vòng, thấy Quỷ tiên sinh cũng đang có mặt ở đây, hai hàng lông mày liền khẽ cau lại, hỏi: "Tiên sinh ở đây làm gì, còn không đi..."

Nói được một nửa, Quỷ Vương đột nhiên ngưng lại. Quỷ tiên sinh dường như cũng hiểu ý, khẽ gật đầu, thân hình nhích động, định rời khỏi thạch thất, nhưng lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt dịch xuống đất, chỉ thấy thứ pháp bảo không biết gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay Tinh Bàn kia đang nằm lặng lẽ dưới đất. Quỷ tiên sinh bước lại gần ngọc bàn, chợt cảm thấy sau lưng có một luồng mục quang sắc bén đang nhìn mình chăm chăm, lạnh lẽo vô cùng. Y liền chậm chậm quay đầu lại, thấy Quỷ Lệ đang vung tay đánh bay một tảng đá rơi xuống, hai mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía mình.

Quỷ tiên sinh trầm mặc giây lát, không bước lên nữa, mà khẽ lắc mình một cái, lướt ra khỏi thạch thất như một bóng u linh, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Trong thạch thất chỉ còn lại Quỷ Lệ và Quỷ Vương. Quỷ Vương đưa mắt nhìn ngọc bàn dưới đất một lượt, rồi ngược lên nhìn Quỷ Lệ, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ thở dài một tiếng, bất luận là tại sao Quỷ tiên sinh lại ở đây, thì chỉ cần nhìn Quỷ Lệ mang ngọc bàn này tới là cũng biết hẳn muốn cứu Bích Dao, mà nhìn cảnh tượng trước mắt, thì không cần hỏi Quỷ Vương cũng biết kết quả ra sao rồi.

Quỷ Vương lặng lẽ đi đến cạnh Hàn Băng Thạch Đài, vừa hay lúc đó có một tảng đá trên trần không chịu nổi chấn động rơi xuống, Quỷ Vương khẽ vung tay, tảng đá liền như trúng phải trọng kích, lao vút đi, bắn vào vách đá vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn...

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn ông ta, cũng không nói gì. Hai nam nhân cứ thế đứng cạnh nữ tử xinh đẹp đang say ngủ trên thạch đài, toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nụ cười vẫn nở trên khóe miệng Bích Dao như cũ, có lẽ trong lòng nàng, đang âm thầm hạnh phúc cũng không chừng.

Thời gian qua độ nửa tuần trà, nhưng chấn động vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ dừng lại, ngược lại, sức mạnh kỳ bí mang theo mùi máu huyết tanh nồng kia còn tung hoành khắp nơi, gây ra những vết nứt ngày một lớn hơn, Quỷ Vương và Quỷ Lệ đều là

nhân vật đạo hạnh cao thâm, đều hiểu rõ sức mạnh này tuyệt đối không phải của một cơn địa chấn bình thường, mà có linh tính, tựa như một con ác thú khổng lồ đang bị xiềng xích, găm rú vận hết sức mạnh để thoát khỏi cùm gông, cho dù phải hủy thiên diệt địa, nó cũng không màng đến.

Thạch môn đã bị Quỷ Vương hủy mất, nên tiếng găm rú kêu gào của các đệ tử Quỷ Vương Tông bên ngoài thạch thất lại càng rõ thêm, càng lúc càng thảm thiết, chói tai. Sắc mặt Quỷ Vương dần dần trở nên căm giận, nộ khí che mờ song mục. Quỷ Lệ đứng cạnh đó cũng cảm nhận được sự biến hóa trong lòng Quỷ Vương, đưa mắt liếc nhìn rồi không khỏi giật mình chấn động.

Chỉ thấy cơ thịt trên mặt Quỷ Vương khẽ giật giật, trông méo mó hung ác tột cùng, so với vẻ khí độ khoan dung thường này của ông ta thì đúng là một trời một vực, hai mắt ông ta đầy những tia máu chằng chịt, đỏ sẫm lên, xạ ra những tia nhìn sắc tựa bảo đao bảo kiếm.

Quỷ Lệ thâm kinh hãi, vừa hay lúc này Quỷ Vương cũng đưa mắt nhìn hắn. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau đó, Quỷ Vương đột nhiên cười gằn, thanh âm lạnh tựa băng hàn địa cực: "Người nhìn cái gì?"

Trước ánh mắt sắc bén của ông ta, Quỷ Lệ không hề run sợ, cũng lạnh lùng đáp lại: "Không có gì!"

Quỷ Vương trừng mắt lên nhìn hắn, không khí tương đối hòa hoãn mà hai người vẫn giữ từ nãy giờ đột nhiên trở nên căng thẳng. Đúng vào lúc này, lần sau vài lần chấn động dữ dội, luồng sức mạnh thần bí dưới lòng đất kia lại từ từ biến mất.

Quả nhiên, giây lát sau, mặt đất và vách đá đã thôi không rung động nữa, những tảng đá nhỏ cũng thôi không rơi xuống, mùi huyết tanh cũng từ từ nhạt dần. Quỷ Lệ thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuống Hàn Băng Thạch Đài, thấy Bích Dao vẫn nằm đó một cách yên bình, nụ cười vẫn nở trên khóe miệng xinh xắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn sang phía Quỷ Vương, chỉ thấy ông ta cũng đang chăm chú nhìn Bích Dao, nộ khí và sát khí dần dần biến mất. Trên thế gian này, có lẽ chỉ duy nhất một mình Bích Dao là có thể làm cho Quỷ Vương tỉnh lại khỏi cơn cuồng nộ, bình tĩnh trở lại.

Quỷ Vương ngẩng nhìn Bích Dao một hồi, trong mắt hiện lên vẻ từ ái của người cha, thấp giọng nói: "Người chăm sóc nó cho tốt!"

Quỷ Lệ gật đầu: "Tôi biết rồi!"

Quý Vương quay người, sải bước ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Quý Lệ đứng đó, đảo mắt một vòng, thấy ngọc bàn vẫn nằm trên mặt đất. Vừa rồi đá rơi tán loạn, nhưng lạ một điều là hoàn toàn không có một tảng đá nào rơi trúng chiếc ngọc bàn này cả.

Quý Lệ bước tới, cầm ngọc bàn lên, cẩn thận quan sát một lúc, rồi lấy tấm vải đen trong người ra bọc lại. Bên ngoài thạch thất, những tiếng kêu gào đã dần tắt hẳn, nhưng tiếng huyền não ồn ào thì vẫn vang lên chỗ này chỗ nọ, rõ ràng là vẫn còn rất nhiều người chưa tỉnh khỏi cơn sợ hãi khủng hoảng.

Quý Lệ khẽ chau mày, mục quang chậm chậm đảo tròn một vòng quan sát cảnh tượng xung quanh, sau cơn chấn động, thạch thất vốn đã nứt nẻ từ trước giờ trông càng thêm thảm hại, có điều lần chấn động này khác với lần trước. Ngoại trừ vách đá bị phá hủy nghiêm trọng ra, thậm chí cả mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt lớn, có nơi vết nứt còn rộng hoác như một cái hào.

Hàn Băng Thạch Thất còn bị tổn thương nặng nề như vậy, thông đạo bên ngoài và những nơi đệ tử cư ngụ thảm trạng thế nào, thiết tưởng không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được, những tiếng rên rỉ vang lên khắp nơi cơ hồ như đã là một lời giải thích tốt nhất.

Ánh mắt Quý Lệ từ từ trở nên sắc bén, hần bước tới gần một bức vách đá, lặng lẽ quan sát một cách cẩn thận, sau đó hai hàng lông mày của hần dần nhíu chặt lại, đưa tay sờ lên vết nứt sâu hoắm, những viên đá nhỏ nhỏ rơi xuống theo đường đi của bàn tay hần, rơi xuống đất nảy lên một cái rồi lăn vào trong góc. Quý Lệ chậm chậm thu tay lại, kể đó hần làm một động tác hết sức kỳ quái, đưa tay lên mũi, khẽ hít hít, tựa như ngửi thấy gì kỳ dị vậy.

Song mục hần sáng bừng lên như hai ngọn đuốc.

Từ khi hần trở về Hồ Kỳ Sơn, luồng sức mạnh kỳ bí này đã xuất hiện hai lần, lần nào cũng đúng vào lúc hần dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn cứu chữa cho Bích Dao, nói hai việc này không liên quan đến nhau là không thể được, nếu đã liên quan đến việc quan trọng nhất của hần lúc này là cứu chữa cho Bích Dao thì tự nhiên hần không thể đặt mình ra ngoài chuyện này được nữa.

oOo

Huyết Trì.

Luồng sức mạnh kỳ dị của Huyết Trận đã thôi không bành trướng, tuy rằng khoảng không nồng nặc mùi máu tanh, nhưng vòng ánh sáng tỏa ra từ Phục Long Đỉnh vẫn không có biến động gì lớn.

Quý tiên sinh đứng một mình trên bình đài, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh đang lơ lửng trên không, ánh mắt y chăm chú nhìn vào gương mặt ác ma khắc trên thân đỉnh và đạo bạch quang găm giữa trán nó.

Đạo ánh sáng giống như một ngọn trủy thủ ấy lại sáng hơn trước đó rất nhiều, đồng thời cũng lớn ra thêm, làm cho gương mặt ác ma càng thêm vặn vẹo, huyết khí đỏ rực đã bị bức đi quá nửa, cơ hồ như không thể tiếp tục duy trì.

Chỉ là trước cục diện này, song mục Quý tiên sinh lại hoàn toàn không có vẻ nôn nóng và lo âu như trước, ngược lại còn có mấy phần hoan hỉ, chỉ nghe y bật cười khe khẽ, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là có liên quan đến Tinh Bàn..."

Y nhích động thân hình, bước đến sát mép bình đài mới dừng lại, nghiêng đầu nhìn xuống Huyết Trì, chỉ thấy tứ đại linh thú vẫn bị ngâm trong làn máu, hữu khí vô lực, trông đáng vẻ vô cùng mệt mỏi, rõ ràng là mấy con thượng cổ linh khí này đã bị Tứ Linh Huyết Trận hút hết linh khí mất rồi.

Xung quanh Phục Long Đỉnh, linh khí tập trung dày đặc dị thường, hóa thành những đóa hoa đỏ rực, lượn tròn trên không, Phục Long Đỉnh cũng không ngừng tỏa ra hào quang, cơ hồ như đang hút lấy linh khí đó. Chỉ là đạo ánh sáng trắng kia đã khóa chặt đường vào, làm cho linh khí không thể vào đỉnh, huyết trận không thể đại thành.

Quý tiên sinh ngược mắt nhìn dị tượng đang xảy ra, hai mắt nheo nheo, lộ vẻ trầm tư, hai bàn tay xoắn vào nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rắc rắc, rõ ràng là đang tính toán điều gì đó.

Đúng lúc, trên bình đài chợt vang lên tiếng y phục phát động, Quý tiên sinh lập tức cảm nhận được, quay người lại. Chỉ thấy Quý Vương sắc diện âm trầm, chậm rãi bước tới.

Lần này thì y không còn bình tĩnh giữ khách khí được nữa, trực tiếp hỏi luôn: "Là chuyện gì, tại sao Huyết Trận lại đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quý tiên sinh chậm rãi ngược mắt lên nhìn Phục Long Đỉnh và đạo bạch quang, diêm đạm nói: "Lần địa chấn này là do Tu La thần lực của huyết trận tự có linh khí, muốn thoát khỏi sự kềm chế của Càn Khôn Tỏa, đồng thời dẫn động cả huyết khí hung lệ của nơi này và linh khí của tứ đại linh thú, ba luồng sức mạnh cùng lúc phát tác gây nên."

Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, ngược mắt lên nhìn: "Nói thì hay lắm, nhưng tại sao rung trời lở đất như vậy mà cũng không làm gì được một đạo bạch quang nhỏ bé thế kia?"

Quỷ tiên sinh điềm đạm nói: "Nếu cấm chế của thượng cổ thần pháp mà dễ hóa giải như vậy thì đâu còn là thượng cổ thần pháp nữa?"

Quỷ Vương thoáng lộ sắc giận, lạnh lùng nói: "Ta không muốn nghe nhiều nữa, rốt cuộc là có cách gì trừ đi cái Càn Khôn Tỏa hôi thúi này không?"

Quỷ tiên sinh im lặng, hồi lâu rồi đột nhiên bật cười nói: "Vốn là thúc thủ vô sách, nhưng giờ thì..." Y chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Quỷ Vương: "Có cách rồi."

Quỷ Vương giật mình, ngạc nhiên nói: "Cái gì, tiên sinh đã có cách rồi?"

Quỷ tiên sinh chậm chậm gật đầu, nhưng không nói ra là cách gì, mà quay người, nhìn lên Phục Long Đỉnh, trầm ngâm giây lát, rồi nhẹ giọng nói: "Ngài nhẫn nại thêm một lát, thời khắc xuất thế không còn lâu nữa đâu..."

Giữa không trung, Phục Long Đỉnh không ngừng tán phát hào quang, cơ hồ như có linh khí, đang lặng lẽ quan sát hai người bên dưới.

Phóng mắt nhìn quanh tổng đường Quỷ Vương Tông, khắp nơi đều đổ nát bừa bãi, lần địa chấn này so với lần trước thì mạnh hơn gấp bội, cả sức mạnh kỳ dị kia cũng khủng bố hơn mấy lần, đã có mấy chục đệ tử Quỷ Vương Tông phát cuồng. Tuy rằng các đệ tử phát cuồng về sau cũng bị những người tỉnh táo hợp lực hạ sát, nhưng nhân số thương vong cũng lên tới vài chục. Quan trọng hơn là, những người chết này, bất kể là phát cuồng hay chiến tử, đều là những người chung một môn phái, thậm chí rất nhiều người trước đó còn là bằng hữu thân thiết đã từng cùng nhau ngự địch, cùng nhau nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, vậy mà đến giờ, lại trở thành sinh tử cừu địch.

- o O o -